

Odkaz strýce Archibalda

„Konečně,“ oddechla si Emilka a žuchla do ošoupaného koženého křesla strýce Archibalda v jeho tajné knihovně. Do komory se vcházelo tajnými sklápěcími dvířky z Otova pokojíčku a Ota měl za to, že tenhle tajný kamrlík si zařídil jeho zesnulý strýc Archibald. Ota s Emilkou sem často sestupovali, když si potřebovali nerušeně popovídat s duchy. A někdy sem chodili jen tak. Na té místnůstce bylo něco uklidňujícího.

Emilka si unaveně zastrčila za ucho neposedný pramínek vlasů. „Už jsem myslela, že ta škola dneska nikdy neskončí. Ti učitelé se snad zbláznili.“

V tom musel Ota se svou nejlepší kamarádkou souhlasit. Veškeré učitelstvo na škole Sigmunda Sirníka se dnes chovalo nanejvýš podivně. Pan Schreiber, učitel němčiny, se například ráno přišoural do třídy s temně modrými kruhy pod očima a prohlásil, že už několik nocí ani nezamhouřil oka, takže dnes není schopen vyučovat. Místo toho proto poručil třídě, aby si celých padesát stránek učebnice němčiny přelouskala samostatně. Nejméně polovina z toho byla pro Otu španělskou vesnicí.

A při matematice to bylo ještě horší. Pan učitel Okurka byl normálně ztělesněný klid, ale dneska působil roztěkaně a nesoustředěně. V jediné rovnici se na tabuli stihl čtyřikrát přepočítat. To pro něj bylo opravdu velmi, velmi netypické.

„Za mých časů nebývala škola taky žádná legrace,“ horlivě přitakával Emilce sir Tony, ačkoliv ho nemohla ani vidět, ani slyšet. „Vyučování bylo přímo zdrcující. Museli jsme stát celé hodiny v pozoru a tresty byly drakonické.“

„Ó ano,“ ozval se z rohu zvonivý hlásek. Patřil Molly, jedinému dámskému duchovi v tetině vile. Molly dřepěla na obrovském starém glóbusu a otáčela se kolem dokola. „A tyto způsoby sis zajisté do-

konale vštípil a začal je používat na svůj personál, že?“

„Pfff!“ odfrkl si sir Tony. Molly a její nejlepší kamarád Bert ještě za života pracovali ve zdejší kuchyni a siru Tonymu, svému bývalému panu domácímu, nikdy tak docela neodpustili, že se k nim tenkrát nechoval právě mile.

Ota si povzdychl a usadil se na opěrku křesla. „Drakonické tresty, no výborně. Jsem docela šťastný, že už se dneska nepoužívají. Když člověk pořád přitahuje nežádoucí pozornost, protože má v batohu ubreptaného netopýra, umí ocenit laskavé učitele,“ mrkl na Emilku.

Sir Tony ohrnul nos: „Vyučování za mých dob se s tím dnešním nedá vůbec srovnat. My jsme se tehdy aspoň naučili dobrým mravům.“

„Ach, opravdu?“ zazubila se Molly.

„To tedy ano.“ Sir Tony přeslechl její sarkastický podtón a pozvedl dvojitou bradu:

„Dneska už jde jen o tenhle internet. Počítač sem, počítač tam. Vy školáci se dneska učíte jen samým zlořádům,“ durdil se. „Máte vůbec ještě takové předměty jako zeměpis? Vsadil bych se, že vy děti už ani nevíte, kde leží Velká Británie.“

„Ale to není pravda,“ bránil se Ota.

Sir Tony povytáhl obočí a doplul ke glóbusu, na kterém seděla Molly. „Udělej nám místo, Molly,“ zabručel a vzcnosně glóbus roztočil.

Molly ztratila rovnováhu a zřítla se na zem. „Co to s tebou dneska je?“

„No jo, promiň,“ zamumlal Tony stručně a zamával rukou. „Tak co bude, Oto? Dával jsi při zeměpisu pozor?“

To si Ota přece nemohl nechat líbit. „Samozřejmě.“ Vítězoslavně zapíchl prst do místa, kde leží Velká Británie. „To je přece nejjednodušší věc na světě! To by snad věděl i Stan... Jejda!“

Ota se náhle odmlčel. Ve chvíli, kdy se jeho prst dotkl glóbusu, se ozvalo tiché cvaknutí, jako by se uvnitř spustil nějaký mechanismus.

Ota nevěřičně přihlížel, jak se obě poloviny glóbusu pomaličku rozevírají a sunou od sebe. Zdálo se, že starý glóbus strýčka Archibalda ukrýval nějaké tajemství!

„To je tedy šílené!“ Emilka se zvědavě naklonila nad glóbus. „Tajná přihrádka v glóbusu! To by člověka nenapadlo. Myslím, že jsi právě zmáčkl nějaké tlačítko, Oto.“

A opravdu. Glóbus se mezitím proměnil v polokouli a vyjevil jim své nitro: na dřevěné policičce stála zaprášená krabička. Zdálo se, že není zamčená.

Všichni čtyři se naklonili blíž.

„Ach, že by poklad?“ Molly vytřeštila oči. „Já věděla už dávno, že tvoje tetička ukrývá nějaký poklad! Zlaté pruty, mince, rubíny, diamanty... Jsme boháči!“

„Moje tetička?“ Ota se zašklebil a povytáhl obočí: „Tady nejsme ve filmu o pirátech. Teta Sharon určitě nikdy žádný poklad neschovala. Vždyť nemá poněti ani o téhle místnosti. To se totiž pozná podle vrstvy prachu na policích.“ Před tetinou zálibou v uklízení skutečně nemohlo nic a nikdo uniknout. Kdyby na tuhle místnost někdy náhodou narazila, pravděpodobně by nejspíš všechno vymáchala v dezinfekci.

Ota si okusoval spodní ret. „Já bych se vsadil, že tam tu krabičku schoval strýc Archibald.“

Molly obrátila oči v sloup: „To je ale nuda. To byl přece vědec. Určitě tam zahrabal jen pár zaprášených zkumavek. No výborně. Takže zase žádný poklad!“ Copy jí zklamaně poklesly.

„Sir Archibald a nuda?“ vmísil se do debaty sir Tony a nedůtklivě se na Molly zamračil. „Já myslím,

že vůbec nevíš, co říkáš. Otův strýček nebyl nějaký prachobyčejný vědátor. On se zabýval... tím... tím...“ Siru Tonymu se začínal povážlivě třást hlas.

„No čím?“ Molly začínala být netrpělivá.

„No tím, ... přece...“

„Výzkumem duchů,“ zašeptal Ota. Mezi tím totiž otevřel krabičku a teď držel v dlaních knížku vázanou v kůži, velikou asi jako školní sešit. Nesla titul *Výzkum paranormálních jevů – přísně tajné*.

„Fakt?“ Emilku to úplně nadchlo. „Tvůj strýc Archibald doopravdy zkoumal duchy? To je ale vzrušující! Ale jak víme, že ta knížka patřila opravdu jemu?“

„Já jsem si tím skoro jistý.“ Ota foukl na vazbu a z té se zdvihl oblak prachu, který u sira Tonyho téměř ihned vyvolal mocný záchvat kašle.

„Pamatuju si strýčkův rukopis,“ pokračoval Ota. „Teta Sharon mi ukazovala jeho staré dopisy.“ Zvolna listoval knihou a prohlížel si důkladně její stránky. „Na prvních stranách jsou jen vzorce. Chemické prvky. Vůbec netuším, co to znamená.“

„Podívej, Oto!“ zatahala ho za tričko Emilka. „Zapomeň na tu knížku. V krabičce jsou schované ještě další věci!“

Molly se vznášela nad Emilkou a snažila se jí nakouknout přes rameno. „Že by... snad opravdu poklad?“ Své naděje v bohatství se podle všeho ještě docela nevzdala. „Nebo aspoň pár mincí? Nebo jeden jediný rubín? Ach, prosím, prosím! Pak byste si mohli koupit sušičku na prádlo. Tam to musí být hrozná švanda!“

Ota se musel mimoděk usmát. Molly totiž milovala všechno, co se točilo, a ze všeho nejradši se vozila v bubnu tetiččiny pračky na prádlo.

Otočil se na Emilku: „Jaké věci?“ Zkrabatil čelo. Proti závratnému bohatství sice nic nenamítal, ale představa, že se dozví víc o svém tajemném strýčkovi, mu vlastně připadala mnohem napínavější. S Archibaldem se nikdy nesetkal a ani teta Sharon o něm mnoho nenavyprávěla.

A teď se z Archibalda vyklube badatel, který tajně zkoumal duchy. Ota si nebyl úplně jistý, co si o tom má myslet.

„Našla jsem brýle.“ Emilka vytáhla z krabice ohromné brýlové obroučky. Byla na nich spousta různých šroubků a drátků a vypadaly jako ty ošklivé věci, které používal Otův oční lékař, když Otovi kontroloval zrak. Na obroučkách byly nějaké hrbolky. Že by to byly reproduktory?

Ota se podíval skrz skla tlustá jako prst. „Strýc Archibald byl nejspíš slepý jak patrona.“

„Nasaď si je,“ zahihňala se Emilka.

Ota ji poslechl. Chvilí trvalo, než si jeho oči na brýle zvykly, ale pak před sebou Emilku dokázal rozeznat.

„No? Co vidíš?“ zajímala se Emilka.

„Všechno je dost rozmazané.“ Ota zamrkal. „Ale jinak vypadá všechno normálně.“

Cítil se trochu zklamaný. Ale vlastně ani nevěděl, co čekal. Snad že bude svět za brýlemi namalovaný narůžovo nebo že bude všechno vypadat zrcadlově obrácené. Ale zdálo se, že na té věci není nic zvláštního.

„Moc ti nesluší,“ zhodnotila Molly.

Sir Tony mezitím konečně přestal kašlat. Ota se k duchovi otočil: „Co myslíš ty, Tony?“

„Uááááá!“ Na ta slova sir Tony vyskočil až na nejvyšší příčku knihovnického žebříku. Tam si přitáhl kolena až pod bradu a roztrásl se po celém těle. Třeštil na Otu oči, jako by se mu chlapec přímo před očima proměnil v chlupatou příšeru.

Ota k němu udělal pár kroků: „Copak se ti stalo, Tony? Vždyť ty se nikdy ničeho nelekneš.“

Sir Tony se příkrčil ještě víc. Na čele mu vyskákaly veliké krupěje potu. „Nepřibližuj se ke mně s tou... ohavnou věcí, co máš na nose!“

Ota ovládl nutkání dát se do smíchu. „Copak v těch brýlích vypadám opravdu tak hrozně?“

„Sundej si je! Sundej si je!“ sténal sir Tony, a třebaže jako duch nikdy právě neružolil, teď vypadal ještě bledší.

Ota si prohlížel na smrt vyděšeného ducha. Sir Tony se sice tu a tam choval trochu podivně, ale takhle ho Ota ještě nikdy neviděl. „Nejdříve mi pověz, co se to s tebou děje.“

„Já... ta... taky nevím,“ drkotal zuby sir Tony. Čím víc se k němu Ota přibližoval, tím menší se snažil být. Vypadal, jako by se v chtěl v regálu úplně rozplynout. „Ty brýle mi připadají prostě... prostě... otravné... děsivé.“

„Ale proč –“

Puf. Než Ota stihl dokončit otázku, sir Tony se rozplynul ve vzduchu. Všechno, co teď bylo slyšet, bylo duchovo tiché naříkání. Znělo to asi, jako když uvážete psa před samoobsluhou.

„Nevím, co to s ním je.“ Molly zavrtěla hlavou, až jí copy zavířily kolem hlavy. „Já se po něm podívám.“

Nato Ota s Emilkou osaměli.

„To je zvláštní,“ řekl Ota.

„Ale ne tak zvláštní jako ta další věc, kterou sem strýček Archibald schoval.“ Emilka vytáhla z krabice malou skleněnou lahvičku. Byla v ní nějaká mléčně bílá tekutina. „Vypadá to jako jogurt.“

Emilka bez váhání odšroubovala víčko a zanořila do tekutiny prst. Chvíli si bílou hmotu prohlížela a potom ji ostražitě očichala.

„Co by člověk neudělal ve jménu vědy,“ povzdechla si nakonec a olízla si prst.

„Emilko, ne!“ zvolal Ota. „Ta věc je určitě už léta prošlá.“

„Fuj!“ Emilka vyplivla obsah lahvičky a tu podala Otovi. „To... to je ještě hnusnější než zkažený jogurt. Chutná to jako... opalovací krém.“

Ota sice nikdy nezkoušel, jak chutná opalovací krém, ale žádné přehnané představy si o tom nedělal.

„Tak si to shrneme.“ Ota udělal krok zpět a uvažoval o krabici a jejím zvláštním obsahu. „Máme tu knížku s tajnými výpočty strýce Archibalda, která jednoznačně dokazuje, že se zabýval fenoménem duchů.“

Emilka přikývla. „Dál podivné brýle, které rozhodně nebyly moderní ani za strýce Archibalda. A krém na opalování.“

„Jo.“ Ota se podrbal na hlavě. „Nějak mi to všechno k sobě nesedí.“

„No jo, tak aspoň mám parádní doplněk, který si můžu občas vypůjčit.“ Emilka se natáhla pro brýle a nasadila si je. Její různobarevné oči byly rázem dvakrát tak velké. „Je to šik, ne?“

„Velmi atraktivní.“ Ota ji žďuchl do boku: „S těmi budeš ve škole hvězda!“

„Já nevím, jak jsi na tom ty, ale já dostala chuť na normální jogurt,“ prohlásila Emilka a vylezla po žebříku nahoru do Otova pokojíčku. „Pokud možno s jahodami a vanilkou.“

Ota zavřel padací dvířka do tajné místnosti, natáhl přes ně předložku před postel a následoval Emilku do kuchyně.

„Teta Sharon jich má v lednici plno. Tedy jestli už je nestihl všechny zbaštit Bert.“

Emilka otevřela ledničku. „Ehm, kdyby bylo nejhůř, spokojila bych se s obyčejným čokoládovým

pudinkem, ten by mi úplně –“ V tu chvíli ale strnula a civěla do lednice jako očarovaná.

„Co je?“ Ota přišel blíž. „Došly?“

„A... ale ne,“ zamumlala Emilka a narovнала si brýle na nose. Prsty svírala kliku dveří, jako by měla strach, že sebou praští na zem. „Tam... tam sedí Bert. Právě támhle, mezi brokolicí a kelímkem s kysanou smetanou.“

Ota nevěřil vlastním uším. Opatrně Emilku odstrčil a nakoukl do ledničky. A bylo to tak. Bert seděl mezi brokolicí a kysanou smetanou a chroupal tabulku čokolády. Zapomněl z ní předem sundat igelitový obal.

„Dáš si taky kousek?“ Bert k Otovi velkoryse natáhl ruku s čokoládou. „Tvoji kamarádky Emilky se radši ani neptám. Podle toho, jak vypadá, bych si tipl, že bude každou chvíli zvracet.“

